

“El present es viu millor durant la **senectut**, quan el futur és irrellevant”

Joan Margarit (Sanaüja, la Segarra, 1938) ha publicat a Proa el poemari *Càlcul d'estructures*, un any després de revisar i garbellar tota la seva obra anterior en el llibre *Els primers freds: Poesia (1975-1995)*.

—En un vers expliqueu “com vaig entrar en la vellesa”, i en un altre parleu dels vells en primera persona. Es pot dir que *Càlcul d'estructures* és la vostra entrada en la vellesa?

—Està escrit en el moment que entro a la vellesa, però caldria matisar el que entenc per vellesa. Abans no es podia dir perquè ser vell volia dir que estaves a prop de la mort. Ara no és així. Ja no té res a veure amb les teves condicions físiques, que poden ser esplèndides, i només hi entres quan el futur és irrellevant, en comparació amb el passat.

—Però aquest benestar físic no es contradiu amb l'esceptisme de la vellesa? Dieu que els vells no busqueu la veritat...

—Sí, perquè ja no et creus que existeixi. Llugo el fet de ser vell amb saviesa i, si no hi ha un transtorn físic, que també et pot passar de jove, abans vivies la vida pendent del futur i el futur t'angoixava. Quan el futur deixa de ser rellevant, apareix amb tota la seva glòria el passat. Ningú no pot gaudir tant del present com la persona que viu dins la senectut havent adquirit la saviesa i que no ha caigut en la decadència. Així, no és una fase pressimista, ni escèptica.

—Però el llibre no parla només de la vellesa, no?

—El llibre té més eixos temàtics. Un continua el llibre anterior, *Joana*, que

Joan Margarit publica el llibre de poemes *Càlcul d'estructures*, a Proa.

era el llibre de la pèrdua viscuda i l'etapa posterior d'interiorització d'aquesta pèrdua. És a dir, passar de dir, la Joana ja no hi és, a dir, torna a ser-hi d'una manera diferent. I llavors comença una tercera etapa que és l'horror davant del fet que ja no et fa mal, amb l'aparició del desig de recuperar, en certa manera, el dolor. Perquè un aprèn que l'absència del dolor és l'oblit. I després tenim un tercer eix temàtic, que és el sexe.

—El títol del llibre és el d'un poema crític que fa referència a la vostra especialitat professional, el càlcul d'estructures. No éreu un arquitecte jubilat?

—No és de menyspreu pel passat sinó pel present de l'arquitectura, pel canvi arquitectònic de la ciutat. La ciutat, diu un vers, ja no em prote-

geix, ni del vent ni de la pluja. No vagis a les noves zones urbanitzades, perquè si plou, et mullaràs bé.

—I a l'estiu, que a Barcelona és una estació tan llarga, quedaràs cuit.

—Sí senyor. I si vas a la ciutat vella, la trobaràs convertida en un parc temàtic per a turistes.

—Aquests eixos van aparèixer a mig llibre o abans d'escriure'l?

—Des del primer moment. La bona poesia sempre és realista, sempre la pots lligar a una realitat més o menys coneguda per tu i té una exactitud que el tergiversament romàntic a vegades pot amagar. La poesia és la més exacta de les lletres. Només els mals poetes fan la poesia difícil.

—Tot i que l'extensió dels poemes varia, ni els curts donen la sensació de ser massa curts ni els llargs, massa llargs. Proporció i equilibri, per una banda, i sempre la mateixa densitat. És un dels vostres objectius més conscients?

—Sí. El que m'interessa és mantenir un nivell de qualitat en tots els poemes. La sensació que dieu la dona el nivell constant de qualitat. No vull dir que tots són excel·lents, però sí que penso que no hi ha desequilibris.

—Els paisatges són una recuperació del temps perdut o els utilitzeu per escombrar l'enyorança?

—La primera cosa.

—Cada escenari és envoltat d'un tema, d'un argument, no hi ha només la impressió del paisatge sobre l'estat psicològic del poeta. És volgut?

—Sí. Es tracta d'humanitzar-lo. Si no, l'escenari, per bonic que sigui, és un escenari lunar.

Lluís Bonada